

Arrest

nr. 97 736 van 22 februari 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Armeense nationaliteit te zijn, op 25 september 2012 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 17 augustus 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van dezelfde datum tot afgifte van bevelen om het grondgebied te verlaten (bijlagen 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 2 oktober 2012 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 januari 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 februari 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat F. VAN ROYEN, die verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat N. DE POORTERE, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 2 mei 2012 dienen verzoekers een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.2. Op 17 augustus 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing. Diezelfde datum wordt aan verzoekers een bevel om het grondgebied te verlaten gegeven. Dit zijn de tweede en derde bestreden beslissing. Verzoekers namen kennis van de bestreden beslissingen op 14 september 2012.

De eerste bestreden beslissing:

"Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 02.05.2012 werd ingediend door :

{...}

Allen van nationaliteit Armenië

Adres: {...}

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

Ter ondersteuning van hun aanvraag om machtiging tot verblijf, beroepen betrokkenen zich op de instructie van 19.07.2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. Er dient opgemerkt te worden dat de instructie van 19.07.2009 vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing.

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Het feit dat betrokkenen sinds augustus 2010 in België verblijven, hier duurzame sociale bindingen zouden ontwikkeld hebben, diverse sociale contacten zouden opgebouwd hebben, dat zij een behoorlijke actieve en passieve kennis van het Nederlands zouden hebben, dat zij lessen Nederlands gevolgd hebben en ter staving deelcertificaten d.d. 28.10.2011, 23.12.2011, 30.03.2012 en een inschrijvingsbewijs op naam van {...} voorleggen (geen bewijsstukken voor de overige familieleden), dat {...} bij een sportclub aangesloten zou zijn en dat {...} een arbeidsovereenkomst d.d. 16.03.2012 bij de werkgever Domaine de Rineren voorlegt, verantwoordt niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980.

Het feit dat hun kinderen hier naar school gaan, wat gestaafd wordt met schoolattesten, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkenen niet aantonen dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van de kinderen geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkenen nooit een inbreuk begingen tegen de openbare orde dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

Betrokkenen wisten dat hun verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielpprocedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land dienden te verlaten. Zij dienden een eerste asielaanvraag in op 05.08.2010, die afgesloten werd op 02.12.2010 door de Dienst Vreemdelingenzaken met een bijlage 26quater, gezien Italië verantwoordelijk was voor de behandeling van hun asielaanvraag. Op 10.06.2011 dienden verzoekers een tweede asielaanvraag in. Deze aanvraag werd afgesloten op 02.02.2012 met een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Betrokkenen verkozen echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten hen betekend op 15.02.2012 en verblijven sindsdien illegaal in België. De duur van de procedures - namelijk iets minder dan vier maanden voor de eerste en iets minder dan acht maanden voor de tweede asielpprocedure - was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden."

De tweede bestreden beslissing ten aanzien van eerste verzoeker:

“Bevel om het grondgebied te verlaten

In uitvoering van de beslissing van {...}, attaché, gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, wordt aan de genaamde:

T.E. {...} geboren te Nor-Hachen op 05.10.1974, nationaliteit Armenië

Het bevel gegeven, om ten laatste binnen 30 dagen na de kennisgeving, het grondgebied van België te verlaten, evenals het (de) grondgebied(en) van de volgende Staten :

Duitsland, Oostenrijk, Denemarken, Spanje, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Liechtenstein, Litouwen, Luxemburg, Malta, Noorwegen, Nederland, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Zweden, Zwitserland en Tsjechië , tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven .

Krachtens artikel 7, eerste lid van de wet van 15 december 1980:

□ 2° Hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd: Betrokkene werd niet erkend als vluchteling bij beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op datum van 02.02.2012.”

De derde bestreden beslissing ten aanzien van tweede verzoekster:

“In uitvoering van de beslissing van {...}, attaché gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, wordt aan de genaamde:

T.A. {...} geboren te Mingeaur op 07.04.1977, nationaliteit Armenië

+ minderjarige kinderen: T.R. {...}, geboren te Nor-Hachen op 09.12.1998

T.E. {...}, geboren te Abovyan op 14.10.2006

Het bevel gegeven, om ten laatste binnen 30 dagen na de kennisgeving, het grondgebied van België te verlaten, evenals het (de) grondgebied(en) van de volgende Staten :

Duitsland, Oostenrijk, Denemarken, Spanje, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Liechtenstein, Litouwen, Luxemburg, Malta, Noorwegen, Nederland, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Zweden, Zwitserland en Tsjechië , tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven .

Krachtens artikel 7, eerste lid van de wet van 15 december 1980:

□ 2° Zij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd: Betrokkene werd niet erkend als vluchteling bij beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op datum van 02.02.2012.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voeren verzoekers de schending aan van artikel 10 van de Grondwet (het gelijkheidsbeginsel), de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald het vertrouwensbeginsel, het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel.

Verzoekers betogen het volgende:

“dat de bestreden beslissing stelt dat verzoekers zich bij hun aanvraag niet meer kunnen beroepen op de instructie van 19.07.09 daar deze vernietigd werd door twee arresten van de Raad van State (nr. 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011);

dat verzoekers zich in hun aanvraag beriepen op criterium 2.8.B (duurzame lokale verankering + arbeidscontract) van de instructies van 19.07.09;

dat verzoekers kennis hebben van een beslissing dd. 12.01.12 (enkel maanden voor de in casu bestreden beslissing doch van na de Raad van State-rechtspraak waarnaar de bestreden beslissing verwijst) van DVZ inzake een dossier met O.V.-nummer xxxxxxxx waarbij een aanvraag art.9bis ingediend dd. 29.06.10 en eveneens

o.b.v. criterium 2.8.B (duurzame lokale verankering & arbeidscontract) van de instructies van 19.07.09 werd gegrond verklaard ! ! ! ! (zie stuk 2);

dat aldus uiteraard de bestreden beslissing het vertrouwensbeginsel schendt nu verzoekers hadden moeten kunnen vertrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid én er géén enkel gerechtvaardigde reden voorhanden is waarom twee aanvragen art. 9bis, dewelke beide gebaseerd zijn op de instructies

van 19.07.09, binnen een tijdspanne van een paar maanden kunnen leiden in het ene geval tot een positieve beslissing én in het geval van verzoekers tot een onontvankelijkheidsbeslissing;
dat de bestreden beslissing tenslotte ook blijkt geeft van een totaal gebrek aan realiteitszin door te stellen dat er geen buitengewone omstandigheden aanwezig zijn die verzoekers verhinderen de aanvraag in te dienen bij de daartoe bevoegde diplomatieke vertegenwoordiging in hun land van herkomst;
dat verzoekers totaal onworteld zijn t.a.v. hun land van herkomst en gedurende een lange periode een leven heeft opgebouwd in België met volstreekte teloorgang van ieder have en goed en sociaal contact in hun land van herkomst en zij aldus terecht verhinderd zijn om de aanvraag in te dienen o.b.v. art. 9 par. 2 van de Vreemdelingenwet;
dat deze verhindering enerzijds wordt ingegeven uit praktische overwegingen daar waar verzoekers in hun land van herkomst have noch goed hebben én al een sterke binding hebben met België én anderzijds door dwingende juridische redenen waarbij een terugkeer van verzoekers naar hun land van herkomst, waar zij niets meer bezitten en zo goed als geen familie meer hebben, om aldaar de aanvraag in te dienen en tevens gehouden te zijn om aldaar te wachten op de beslissing, hetwelke - zoals in de praktijk blijkt- maanden zoniet meer dan één jaar in beslag kan nemen, juist het voorwerp van de aanvraag teniet doet omdat verzoekers hierdoor alle banden en integratie, dewelke zij sedert méér dan 2 jaar met België hebben opgebouwd, dreigen te verliezen;
dat hieruit volgt dat verzoekers aldus aantonen dat er voor hen een onmogelijkheid of bijzondere moeilijkheid was en is voor het indienen van een aanvraag via de Belgische diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst;
dat uit het bovenstaande volgt dat aldus de bestreden beslissing van 17.08.12 dan ook het grondwettelijke gelijkheidsbeginsel schendt en voorts niet ten genoegen van recht gemotiveerd is aangezien deze kennelijk onredelijk en onzorgvuldig is, derhalve willekeurig is en aldus benevens de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald het vertrouwensbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel, ook de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurs-handelingen schendt; dat dit uiteraard ook de nietigheid met zich meebrengt van het bevel om het grondgebied te verlaten aan verzoekers betekend op 14.09.12 daar deze gebaseerd is op de beslissing van 17.08.12;”

2.2. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan zij is genomen. In casu geven de bestreden beslissingen duidelijk de motieven en de juridische grond aan op basis waarvan zij zijn genomen.

De Raad stelt vast dat de eerste bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven aangeeft op basis waarvan deze is genomen. In de motivering van deze beslissing wordt, met verwijzing naar artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, immers vastgesteld dat de door de verzoekende partijen aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheden vormen die toelaten te besluiten dat zij hun aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure, namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. Vervolgens wordt uiteengezet dat ingevolge rechtspraak van de Raad van State de criteria in de instructie van 19 juli 2009 niet meer van toepassing zijn. Er wordt tevens concreet toegelicht waarom de aangehaalde argumenten niet kunnen worden weerhouden als een buitengewone omstandigheid. Zo wordt aangegeven dat de elementen betreffende de integratie van verzoekende partijen behoren tot de grond van hun aanvraag en het voorwerp kunnen uitmaken van een eventueel onderzoek conform artikel 9, tweede lid van de Vreemdelingenwet. Tevens behoeft de scholing van de kinderen geen gespecialiseerd onderwijs die niet in het land van herkomst te vinden is en wordt van alle vreemdelingen op het Belgisch grondgebied verwacht dat zij zich houden aan de wetgeving. Tot slot wordt gemotiveerd dat er tevens geen sprake is van een onredelijk lange duur van hun asielprocedure.

In de tweede en derde bestreden beslissing wordt tevens de juridische grond weergegeven, met name artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet en wordt aangegeven dat verzoekers langer in het Rijk

verblijven dan de overeenkomstig artikel 6 van dezelfde wet bepaalde termijn of er niet in slagen het bewijs te leveren dat zij deze termijn niet overschreden hebben.

Verzoekende partijen maken niet duidelijk op welk punt deze motivering hen niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissingen zijn gegrond, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991.

Waar de verzoekende partijen inhoudelijke argumenten ontwikkelen tegen de bestreden beslissingen, voeren zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

2.3. Inzake de instructie van 19 juli 2009, dient er vooreerst op gewezen – zoals ook werd gedaan in de eerste bestreden beslissing – dat deze instructie werd vernietigd bij arrest van de Raad van State van 9 december 2009 met nummer 198.769 en verzoekers zich hier aldus niet meer op kunnen beroepen.

De Raad van State oordeelde immers dat deze instructie *“het mogelijk maakt dat vreemdelingen die zich in de daarin omschreven voorwaarden bevinden ervan ontslagen worden aan te tonen dat er in hun geval buitengewone omstandigheden voorhanden zijn, terwijl enkel de wetgever dit vermog te doen”*, omdat *“door dit in de bestreden instructie te doen, een aan de wetgever voorbehouden domein wordt betreden”* en omdat *“uit het bovenstaande volgt dat de bestreden instructie voor vernietiging vatbaar is aangezien ze een nieuwe rechtsregel aan de rechtsorde toevoegt”*.

Waar verzoekers het vertrouwensbeginsel geschonden achten, wijst de Raad erop dat – daargelaten de vraag of er een administratieve praktijk bestond derwijze dat verzoekers er mochten van uitgaan dat zij verder in België mochten verblijven – deze praktijk hoe dan ook contra legem zou geweest zijn. Het vertrouwensbeginsel brengt niet met zich mee dat vertrouwen dat zou zijn gewekt door een administratieve praktijk, zou moeten leiden tot het handhaven van een onwettige situatie. Van een bestuur kan niet worden verwacht dat het zijn recht om de uit kracht van de wet toekomende bevoegdheden te gebruiken, heeft verwerkt door gedurende een zekere tijd niet de hand aan de wet te houden. Het middel gesteund op het vertrouwensbeginsel is niet gegrond (RvS 4 maart 2002, nr.104.270).

Daarnaast moet worden gesteld dat het feit dat verweerder in het verleden toepassing maakte van een beleidsinstructie die door de Raad van State werd vernietigd en dit in voorliggende zaak niet doet hoe dan ook niet kan leiden tot het besluit dat het gelijkheidsbeginsel en artikel 10 van de Grondwet geschonden zijn. Verzoekers gaan immers voorbij aan het feit dat er geen gelijkheid in de onwettigheid bestaat (cf. RvS 30 augustus 2006, nr. 162.092). Indien een aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden in bepaalde gevallen ontvankelijk verklaard werd zonder dat aan de door de wetgever gestelde vereiste was voldaan dat buitengewone omstandigheden dienden te worden aangetoond, dan impliceert dit niet dat het bestuur bij een volgende beslissing opnieuw de wet kan of moet miskennen. Ten overvloede, wijst de Raad erop dat verzoekers nalaten uiteen te zetten dat zij zich in exact dezelfde omstandigheden bevinden als de situatie waarnaar zij verwijzen.

2.4. In de eerste bestreden beslissing wordt toepassing gemaakt van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Artikel 9bis, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die vervat is in artikel 9 van de Vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is

voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde van de bevoegde minister c.q. staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of hij aanvaardbare buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen. De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

Uit verzoekers' aanvraag van 2 mei 2012 blijkt dat zij zich hebben beroepen op de instructie van 19 juli 2009 en meer bepaald op criterium 2.8.B. Verzoekers verwijzen daarbij naar hun ononderbroken verblijf in België sinds augustus 2010, hun duurzame lokale verankering, dat hun kinderen schoollopen in België en hun zoon lid is van een sportclub, dat er geen redenen van openbare orde en veiligheid zijn die een verblijfsregularisatie zouden verhinderen en tenslotte naar het arbeidscontract van eerste verzoeker.

Een eenvoudige lezing van de eerste bestreden beslissing leert dat verweerder rekening heeft gehouden met deze elementen, doch oordeelde dat deze elementen niet worden aanvaard als buitengewone omstandigheden omdat deze elementen betrekking hebben op hun integratie in België en bijgevolg op de grond van zijn aanvraag. De verwerende partij was derhalve van mening dat deze elementen het voorwerp kunnen uitmaken van een eventueel onderzoek conform artikel 9, tweede lid van de Vreemdelingenwet. Voorts werd gemotiveerd dat de scholing ook in het herkomstland voorhanden is, dat het zich houden aan de Belgische reglementering niet meer dan normaal is en dat hun asielpprocedure niet onredelijk lang heeft geduurd. Geen enkel van de door verzoekers aangehaalde elementen voldoet aldus om aangenomen te worden als buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

De Raad stelt verder vast dat verzoekers met hun uiteenzetting niet aantonen dat voormelde motivering in de bestreden beslissing foutief of kennelijk onredelijk zou zijn. Verzoekers herhalen immers dat hun duurzame lokale verankering hen verhindert een aanvraag in hun land van herkomst in te dienen. Verzoekers tonen hiermee immers geenszins aan dat het voor hen omwille van deze argumenten zeer moeilijk, dan wel onmogelijk is om een aanvraag vanuit hun land van herkomst in te dienen. De stelling van de verwerende partij dat de door verzoekers aangevoerde elementen van integratie niet als buitengewone omstandigheid, in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, kunnen weerhouden worden is bovendien in overeenstemming met de vaste rechtspraak van de Raad van State. Dit rechtscollège stelde immers *“dat echter omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielpprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend”* (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).

Verzoekers maken met hun betoog niet aannemelijk dat de verwerende partij op een kennelijk onredelijke wijze hun aanvraag onontvankelijk heeft verklaard.

2.5. Inzake de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, wijst de Raad erop dat dit beginsel het bestuur de verplichting oplegt zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stelen op een correcte feitenvinding. Gezien het voorgaande maken verzoekers met hun betoog niet aannemelijk dat de verwerende partij niet zorgvuldig tot haar beslissingen zou zijn gekomen.

Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan gezien het voorgaande evenmin worden aangenomen.

Het enig middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partijen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 350 euro, komen ten laste van de verzoekende partijen, elk voor de helft.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig februari tweeduizend dertien door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

S. DE MUYLDER